

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

Decem puncta perfectionis. 41

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

MARGARITAE EVANG.

ita vt nunquam inde reuertamur. Ibi tunc essentia ab essentia cōprehenditur. Ibi nihilum, id est, Deus a nihilo, id est, ab anima inuenitur. Ibi nihilum, id est, anima, a nihilo, id est, a Deo inuoluitur. Ibi demū nihilum a nihilo absorbetur. Hic habitabo, quoniā hęc requies mea in seculum seculi, & sub ymbra illius sedebo. Et ego quidē ingrediar, Deus autem egredietur. Ego tacebo, et Deus loquetur. Ego quiescam, et Deum operati sinam. In hac paupertate, & in hoc nihilo, qđ videlicet nihil sumus, si nos ipsos recte iudicamus, verę Dei diuitiæ cōsistunt. Nō fecit Deus taliter omni nationi, & iudicia sua nō manifestauit eis. Pascam igitur oues meas in iudicio & in iustitia. Ex hoc nanq; iudicio, quo nos ipsos pro nihilo reputamus, & ab intra ad iudicium Dei conuertimur, in eius iudicium nequaquam incidimus, sed in ipsam iustitiam transformamur, & ex vnitate diuinę essentię pascimur, quę profus est innominabilis prę effluenti bonitate, cuius fundum nemo attingere potest. Et ideo non fecit taliter omni nationi. Multę siquidem nationes transierunt, quę se ipsas in veritate non iudicarunt, et coram diuino iudicio non ambulauerunt, nec se ipsas in nobilem illum fundum introuerunt, vbi se ipsas exire & abnegare, & in diuina vnitate in nihilum redire, & soli duntaxat veritati viuere debuissent.

De decem punctis, quę his, qui amplius proficere & Deo placere desiderat, assequi conari debet, quibus & nihilum illud fusius explicatur.

Cap. XLI.

Primo,

Primo, quicumque veraciter proficere voluerit, ad hoc conetur & omni diligentia id obtinere satagat, ut seipsum, quantum potest, omnium hominum vilissimum reputet, cunctisque beneficijs Dei indignum, utque sibi ipsi displiceat, & soli Deo placere appetat, & a cunctis hominibus, quantum vis se humiliet, non humilis, sed vilis reputari desideret. Inde tunc bonitatem Dei agnoscat, quod videlicet hominem tam vilem (qui ad deo pronus est ad omne malum, & tardus ad omne bonum) tam pie tanque benigne suscipit. Nec iam pro magno ducet, quod ipse Deo seruit, sed hoc vel pro maximo reputabit, quod Deus ipsum in servum suum assumere dignatur.

¶ Secundo, propter nullam rem, nisi duntaxat propter peccata sua contristari debet, & propter ea quae ipsum ad peccata pertrahere, & a bono retrahere nituntur. In tribulationibus suis, & in iniurijs ac vexationibus, quae ei inferuntur, gaudebit, eosque qui talia inferunt, ex corde diligere, & pro eis specialiter orare, & Deo pro aduersitatibus huiusmodi immensas referre gratiarum actiones, & se imperfectum & talibus ac tantis Dei beneficijs indignum confiteri debet. Quem enim diligit dominus, hunc arguit & castigat, & tribulationes & aduersa quaelibet citius nos ad Deum ire compellunt. ¶ Tertio, propter Christum omnem amare paupertatem debet, & de rebus temporalibus nihil praeter strictam necessitatem usurpare, nec alias quouis modo desiderare. Sed Christo Iesu capiti nostro se conformare studebit in paupertate et omnis corporalis solatij contemptu. Quanto ergo ditior est & abundantior in solatio corporali, tanto inti-

H iij mius

MARGARITAE EVANG.

mius & cordialius dolere debet, cōsiderans se tāto amplius a Dei adhuc similitudine distare.

¶ Quarto, in bonis operibus, quæ non sunt contra Deum, potius alterius q̄ suam facere voluntatem debet, maxime in externis operibus. Semper em̄ summo studio propriam abnegare, & alterius voluntatē in omnibus licitis rebus p̄ficere conabitur, & hoc q̄dem omnibus hominibus exhibebit, singulariter tamen & maxime superiorum suorum voluntati obtemperabit cum intimo cordis affectu et promptissima voluntate, quicquid ipsi voluerint, exequendi. ¶ Quinto, nullum hominem, quantumvis miseræ & infelicem, contemnet, sed ad omnes dulci quodam affectu tangetur, & interiorius ad omnes cōpassionem habebit, sicut pia mater vnico filio suo compatit̄, cuius omnem dolorem & tribulationem suā esse reputat. Omnium hominum miseriam, suam esse credet, & vnicuiq; pro posse subuenire studebit. Pauperibus honorē, subsidiū & reuerentiam exhibebit tanquā patronis ac patris. Ipsi em̄ sunt, q̄ recipiēt nos in æterna tabernacula. ¶ Sexto, de occultis peccatis neminem iudicabit, eo quod ignorat, q̄ gratia Dei intus in anima operetur. Si quem vero ex certis indicijs peccatorē esse scit & agnoscit, de illius peccatis plus contristari ac dolere debet, q̄ de morte proprii corporis sui, cogitabitq; animam illius, quæ per peccatum letaliter vulnerata est, oībus totius mundi corporibus esse meliorem. Si ergo corpus meum a mortis periculo sollicitè custodire habeo, quanto magis conari debeo pro posse meo a peccatis abstrahere proximum meum, deuotis orationibus, pijs exhortationibus & bonis exemplis.

LIBER I.

plis. ¶ Septimo, virtutes alterius non minus quam suas amabit, & sicut mater de filij sui virtutibus lætatur, ita et ipse de omnium hominum, maxime eorum, qui spirituales sunt, virtutibus ac profectu gaudere debet, & ita sollicitus erit pro accumulandis proximi sui virtutibus, sicut pro suis. Et bona quælibet siue virtutes, quas ipsum obtinuisse & affectum esse deprehendit, in corde suo sublimiter extollet, & semper de ipso plures ac maiores virtutes præsumet, quam in ipso notare possit. De temporalibus quoque bonis ipsius intime gaudebit. ¶ Octavo, nullum amare debet, nisi Deum vel propter Deum, ita ut in omnibus pure Deum absque socio diligat, & quemlibet proximum suum in Deo, ita ut neque sanctitas, neque munera quælibet ipsius se ad ipsum trahant, sed omnes homines communi charitate diligere, & omnes homines ad Deum ducere ac trahere conabitur. Nihilominus pro benefactoribus suis specialiter orare potest, & præsertim pro parentibus suis. ¶ Nono, in cunctis, quæ agit, operibus suis, in corde suo Deum iugiter habere debet, nec quicquam aliud quam Dei honorem intendere siue quærere, & semper diligentissime conabitur Deum præsentem cognoscere, ac si eum in essentia sua præsentialiter intueretur: eumque reuerbitur & ei honorem exhibebit, ut sic ardentissimo amore in ipso accendatur: & hic taliter Deo frui studebit, ut in nullo alio præterquam in solo Deo requiescat. ¶ Decimo, semper gratias agere debet atque laudare & benedicere Deum de omnibus sibi ab ipso collatis beneficijs et specialiter de his

H iij tribus.

MARGARITAE EVANG.

nibus. Primo, quod se ad imaginem & similitu-
 dinem suam fecit. Secundo quod naturam ipsi-
 us assumere, & pro eo mori dignatus est. Ter-
 tio, quod in venerabili sacramento se illi in ci-
 bum præbet atque potum, & post hanc vitam
 in præmium sempiternum. Diligentissime igitur
 conari debet in hoc seculo constitutus, ipsum in
 cruce contemplari, & eius in corde suo amarissi-
 mam passionem iugiter circumferre, ipsiq; tam af-
 fectuose cõpati, quasi omnia illius vulnera in suo
 corpore sustinuisset, & cordialiter inde cõriscari
 atq; dolere debet, q; ineffabiles illi cruciatus, q;
 ad multos, sine fructu erunt. Diligenter quoq; cõ-
 siderabit, qualiter seipsum in altari dedit in cibum
 ac potum habentem in se omnis saporis suauita-
 tem pro vniuscuiusq; desiderio, & cum amoro-
 sissimo desiderio in ipso delectando clamat ac di-
 cat: **O** dñe Iesu Christe, qui es panis vitæ, di-
 gnare me ita satiare in te, vt nihil præter te so-
 lum esuriam, dignare me ita inebriare preciosis-
 simo sanguine tuo, vt nihil sitiam præter te solū
 dominū meum. Custodi domine cogitaciōes me-
 as, ne eas caligo terræ operiat, neve a te sole iu-
 stitiæ separentur. **¶** Denique gloriosissime Dei
 genitrici omnem, quam potest, exhibebit reue-
 rentiā, dicēdo: O bone Iesu, digneris quæso mihi
 peccatori tantā gratiam conferre, quatenus bene-
 dictā matrē tuam tā digne tamq; reuerēter hono-
 rare valeā, sicut me facere æquū est & tibi placitū.
 Et tu o benignissima virgo Maria, dignare
 mihi impetrare hoc a bñdicto filio tuo, vt me to-
 taliter ac fidelissime valeā eius seruitio mācipa-
 re, vtq; vobis iugiter sim obediēs ac subiectus
 simul cū oībus mūdīs ac deuotis cordibus, & p
 tuam

etiam benignitatē perpetuo vobis assistere me-
 rear, Amen. In his igitur prædictis decem pun-
 ctis exerceri cures, o anima, si quid in hac vita
 de gloria vitæ perpetuæ prælibare velis.

Adhuc de abnegatione, patientia & amor-
 re. Cap. XLII.

Quisquis in Deo veraciter esse sapiens
 voluerit, ille prius in seipso stultus om-
 nino fiat. Si enim animā tuam saluam
 facere volueris, o homo, prius illam totaliter per-
 dere debes. Qui enim perdit animam suam pro-
 pter Deum in hoc mundo, in vitam æternā cu-
 stodit eam. Disce igitur teipsum abnegare, disce
 pati & amare, & sic poteris æternaliter Deū tu-
 um impetrare. ¶ Primum punctum, quod dixi,
 est tui abnegatio. Age igitur disce abnegare tei-
 psum, non tantum in exterioribus, carnalibus
 ac sensualibus, sed etiam in interioribus ac spi-
 ritualibus rebus, in quibus anima vel spūs inordi-
 nate regescit siue consolationē quærit, videlicet
 in exercitijs spiritualibus, quæ sibi plerique attra-
 hunt & assumunt, ut sunt ieiunia, vigiliae, orati-
 ones, meditationes, contemplationes, consolatio-
 nes, suavitates ac sapes, & magnarum cogni-
 tio rerum, esuries & sitis præmij ac æternæ vi-
 tæ, desiderium etiā ipsius venerabilis sacramen-
 ti ex propria voluntate siue propria quæstione.
 In omnibus his & multis alijs, quæ vix enume-
 rari possent, & in omnibus spiritualibus rebus,
 quilibet suæ delectationi ac solatio, quæ in huius-
 modi quæsiuit, & omni inordinato affectui, quo
 illis inhæsit, mori funditus debet & abnegare in-
 H v tali-